

ALLAH'IN C.C. KALPLERİMİZE (GÖNÜLLERİMİZE) VERDİĞİ DEĞER

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdülillahirabbilâlemin. Vessalâtü vesselâmü alâ seyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn Muhammedînîl Mustafâ ve alâ-âlihi ve sahibihî ve men-tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ.

Emmâ-ba'du:

Fa'lemû eyyühe'l-ihvân ve inne efdale'l-hadîsi kitâbullah ve efdale'l-hedyi hedyü sey-yidinâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve âlihi ve selleme. Ve şerra'l-umûri muhtesâtuha ve külle muhtesetin bid'atün ve külle bid'atin dalâletün ve külle dalâletin ve sâhibuhâ fi'n-nâr. Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-Nebiiyi sallallahu aleyhi ve selem ennehû kâl:

İnnallâhe teâlâ lâ yenzuru ila ecsâmiküm velâ suveriküm velâkin yenzuru ila kulûbiküm ve a'mâliküm. Sadaka Resûlullah fi-mâ-kâl ev kemâkâl.

Değerli kardeşlerim!

Hadis alimlerinin en büyüklerinden biri olan İmam Müslim'in ... Buradaki iman önder

demektir. Hadis ilminde önder olduğu için bu ismi almış. “Müslim” ismidir. Herkes Müslümandır, biz de Müslümanız elhamdülillah. Ama onun özel olarak ismi Müslim.

Müslim İbn Kuteybe, Ebû Hureyre *radiyalahuanh*'ten rivâyet ederek nakletmiş ki Peygamber Efendimiz şöyle buyuruyor: (Sahih bir hadistir. Senedi sağlamdır, otantiktir, mensuptur. Güvenilir bir kaynaktan güvenilir bir hadistir.)

إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَىٰ أَجْسَامِكُمْ وَلَا إِلَىٰ أَحْسَابِكُمْ
وَلَا إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ وَلَكِن يَنْظُرُ إِلَىٰ قُلُوبِكُمْ

Innallâhe lâ yenzuru ilâ ecsâmiküm velâ ilâ ehsâbiküm velâ ilâ emvâliküm. Velâkin yenzuru ilâ kulûbiküm.

إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَىٰ صُورِكُمْ وَ أَمْوَالِكُمْ
وَلَكِن إِنَّمَا يَنْظُرُ إِلَىٰ قُلُوبِكُمْ وَأَعْمَالِكُمْ

Innallâhe lâ yenzuru ilâ suveriküm ve emvâliküm. Velâkin innemâ yenzuru ilâ kulûbiküm ve a'mâliküm.

“Allah sizin vücutlarınıza ve dış görünüşlerinize, suretlerinize önem vermez, bakmaz.”

Velâkin yenzuru ila kulûbiküm ve a‘mâliküm.

“Fakat gönüllerinize bakar ve yaptığınız işlere bakar.”

Bu çok önemli bir hadîs-i şerîftir. Ezberlemenizi tavsiye ederim. Allahu Teâlâ Hazretleri *lâ yenzuru* demek, “bakmaz” demek kelime olarak. *Lâ yenzuru ilâ ecsâmiküm velâ ilâ suveriküm.* “Allah sizin cisimlerinize...” Cisimden maksat insanın cismi, vücudu demektir. İnsanın, sizin vücutlarınıza, boynuza, posunuza, adaleli oluşunuza veya güzel oluşunuza, selvi boylu oluşunuza filan bakmaz. *Velâ suveriküm.* “...dış suretinize, görünüşünüze, yüzünüze, görünümünüze bakmaz.”

Bakmaz demek, bakar da; Allah her şeye bakar, görür, işitir, bilir... Bakmaz demek yani önem vermez, Allah nazarında, Allah yanında önemli değildir demek. Bir insanı güzellik müsabakası yapıp da dünyaya güzeli seçsen, yüzü çok güzel olsa; boyu posu, tam ölçüleri uygun olsa onun çok önemi yoktur. Kalbi fesatsa,

imani yoksa veya işi bozursa, yolu yanlışsa onun yüzünün şeklinin, şemalinin, vücudunun, güzelliğinin, kuvvetinin, endamının, tenasübünün önemi yoktur. Allah ona bakmaz. Dış görünüşe bakmaz, yani ona önem vermez. Fakat insanın gönlüne bakar ve yaptığı işlere bakar. Yani insanın gönlüne önem verir. Ve niyetine önem verir. Gönül kelimesi dediğimiz şey, *kulûb. Kulûbiküm...velâ suveriküm velâkin yenzuru ilâ kulûbiküm ve a'mâliküm.* “Kalplerinize bakar” diyor.

Kalp... Âyetlerde ve hadîs-i şerîflerde kalpten maksat tıbbî et parçası olan kalbinin yumruk kadar olduğu söyleniyor. Sol memesinin altında bir et, kaslardan ibaret bir organ, bir uzuv vücuda kan pompalıyor. İki kulakçığı var, iki karıncığı var dört bölge. Kirlî kan oraya geliyor, ondan sonra oralardan geçiyor, akciğere gidiyor. Akciğerde temiz kan halinde geliyor, kalbe geliyor. Kalbin o tarafından temiz kan olarak, oksijen olarak, gıda olarak vücuda pompalanıyor. Hücreler onları alıyorlar, kirlî şeyleri alıyor, tekrar kalbe getiriyor, kirlîleri tekrar ciğere gönderiyor. Böylece kan, vücuttaki kullanılmış malzemeleri, yakılmış

malzemeleri hücrelerden alıyor, kalp onu pompalıyor, akciğere gönderiyor, akciğerde tazeleniyor, tekrar vücuda gönderiliyor. Bu muazzam bir iş! Müthiş bir iş!

a. Kalp (Gönül), Yaptıkları ve Özellikleri

En sağlam makine kalp dediğimiz şey. Biz Türkçede buna “yürek” diyoruz. Kuş yüreği, koyun yüreği, sığır yüreği... Kasapta, ciğercide filan satılıyor. Bu âyetlerde ve hadislerde geçen kalp sözü bu değildir, gönül dediğimiz şeydir.

Bunu nereden biliyoruz?

Allahu Teâlâ Hazretleri âyet-i kerîmede buyuruyor ki; “O kâfirlerin, iyi olmayan kulların

لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا

*Lehüm kulûbun lâ yefkahûne bihâ.*¹ Kalpleri var ama onunla akletmiyorlar, işin inceliğini anlayamıyorlarmış. Demek ki akıl demek, gönül demek. Kalpler var ama anlayamıyorlar. Demek ki anlama organı. Buradan kalbin tıbbî

¹ 7/ Araf, 179.

mânası olmadığı anlaşılıyor. “Allah sizin kalbinize bakar” demek yüreğinize bakar demek değil, gönlünüze bakar.

Gönül nedir?

İnsanın iç âlemdir. Duygularının cereyan ettiği yerdir. Duygularının teşekkül ettiği yerdir. Niyetlerinin meydana geldiği yerdir. “Ben yarın gideyim, falanca hasta arkadaşımı ziyaret edeyim. Ondan sonra da geleyim, rahmetli dedemin kabrini ziyaret edeyim. Ondan sonra gideyim falancaya yardım edeyim, zavallı arkadaşım evini tamir edeyim...”

Bunlar nedir?

Birer niyettir. Bunları düşünüyoruz. İşte insanın düşünme kabiliyeti, niyet etme tarafı, akıl etme, bir şeyin inceliğini anlama kabiliyeti. Gönül budur.

Başka hadîs-i şerifte: “İnsanın gönlü bir o tarafa bir o tarafa döner” diyor. Hakikaten insan bazen sevinçli olur, bazen üzüntülü olur, bazen hevesli olur, bazen isteksiz olur. Değişir yani. Aynı insanda halden hale, fikirden fikre akış olur. Bazen “bugün maneviyatım çok bozuk” der, bazen “bugün çok neşeliyim” der

falan. Şairin ilahide: “Hak bana bir gönül vermiş, ha demeden hayran olur.” dediği gibi.

Allah insanın işte bu gönlüne bakar. İçindeki, aklındaki niyetlerine, fikirlerine, düşüncelerine bakar. Bu adamın fikri nasıl? Bu adamın aklı ne tarafa çalışıyor? Niyetine ne? Ne yapmak istiyor? İnsan bazen iyi bir şey yapayım derken sonuç kötü olabilir. “Aa! Hiç böyle yapmak istemiyordum ama oldu.” İstemedenden oluyor.

Allah iyi niyetle yapılan şeylerden insana mükâfât verir. Kötü yapılan, kötü niyetle yapılan şeyden dış görünüşü itibariyle iyi gibi görünse bile Allah niyet kötü olduğu için, onun art niyetini bildiği için ona mükâfât vermez. Diyelim ki adamın birisi yan kesicilik yapmak için bir insanın yanına geliyor, “yardım edebilir miyim” falan diyor. “Şuradan geçireyim, zorlanırsınız. Aman düşmeyin! İhtiyarsınız” falan, koluna giriyor. “Ah evladım! Çok teşekkür ederim. Ne kadar iyisin!” filan diyor. Adam öbür tarafa geçiyor. Sonra bir yokluyor, eyvah, cüzdan gitmiş.

Hırsız ona o iyiliği, o nezaketi neden yaptı?

Aldatmak için yaptı. Niyeti onun cüzdanını çalmaktı zaten. Demek ki yapılan şey iyi bile olsa niyet kötü olunca Allah sevmez.

Nitekim Peygamber Efendimiz Medine-i Münevvere'ye hicret ettiği zaman Müslümanları yanına gelmeye çağırdı. Çünkü orada bir toplum teşekkül edecekti. Medine-i Münevvere imanın kalesi olacaktı. Allah bütün Müslümanların Peygamber Efendimiz'in etrafında toplanmasını emretti. Âyetler indi. Peygamber Efendimiz Mekke'den Medine'ye hicret ettiği gibi başkalarının da Peygamber Efendimiz'in yanına gidip onun etrafında kenetlenmesi ve onun emri doğrultusunda çalışması gerekiyordu.

Bazıları bunu yaptılar bazıları yapmadılar. Yapmayanlar eğer işini bırakmadığı için, keyfine kıyamadığı için, rahatı kaçmasın diye yapmamış ise günaha girdi. Cehenneme atılacağına âyet-i kerîme bildiriyor. Ama aciz, hicret etmeye kuvveti yok veya etrafındaki zorbalardan filan bırakmıyor. Mazereti varsa ayrı. Mazereti yoksa cehennemde azap göreceğini âyet bildiriyor. Bu hususta âyet var:

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّيْتُمْ الْمَلَائِكَةَ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ
 قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ
 قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا
 فَأُولَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا
 إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانَ
 لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا
 فَأُولَئِكَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَعْفُوَ عَنْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَفُورًا
 غَفُورًا

*Inne'llezîne teveffâhümü'l-melâ'iketü
 zâlimî enfüsihim kâlû fîme küntüm. Kâlû:
 Künnâ müstad'afîne fi'l-'ard. Kâlû: E-lem te-
 kün ardullâhi vâsi'aten fe-tühâcirû fîhâ. Fe-
 ülâike me'vâhüm cehennemü. Ve sâet mesîra.
 Ille'l-müstad'afîne mine'r-ricâli ve'n-nisâi
 ve'l-vildâni lâ yestetîûne hîleten velâ yeh-
 tedûne sebîlâ. Fe-ülâike asa'llâhu en ya'füve
 anhüm. Ve kâna'llâhu afüvven ğafûran.²*

² 4/Nisâ, 97-99

Bu âyet-i kerîmeler bu söylediğim konudur. Hicret etmesi lazım. Hicret sevap; hicret etmemek insanı cehenneme düşürecek bir tembellik, fena bir şey. Ama Peygamber Efendimiz buyuruyor ki; “Eğer bir insan Allah rızasını kazanmak için Resûlullah'ın yanına varayım, onun emrine gireyim, onun etrafında kenetleneyim diye gidiyorsa sevabı alır.” Başka bir sebepten gidiyorsa...

Mesela sebepler ne olabilir?

Bana burada ekmek kalmadı. Oraya gideyim. Orada daha iyi para kazanırım. Maddî sebeple gidiyor. Veyahut da Mekke'de bir kızı almak istiyordu, evlenmek istiyordu. Kız Medine'ye hicret etti. Bu da onu seviyor, almak istiyor. “Ya bizim niyetlendiğimiz kız da kalktı gitti Medine-i Münevvere'ye. En iyisi ben de Medine'ye gideyim, onunla evlenirim.” Bu sevap kazanmaz, ötekisi sevap kazanır, bu sevap kazanmaz. Allah rızası için hicret eden sevap kazanır. Ama kız için hicret eden sevap kazanmaz.

Neden?

Niyet önemli. İkisi de hicret ediyor. İkisi de güzel bir şey. Niyet önemli. İşte bu âyette,

bu hadiste de o belirtiliyor. Allah sizin dış görünüşünüze, endamınıza, vücudunuzun güzelliğine, boyunuza, posunuza, kaşınızın gözünüzün güzelliğine bakmaz. Allah sizin niyetinizi kontrol eder, niyetinize bakar. “Bunun kalbindeki niyeti neydi? Gönlünden geçen neydi, maksadı neydi?” diye ona bakar.

b. Gönül Temizliği ve Gönül Temizliğini Sağlayan İlim Dalı

Ve bir de yaptığı işlerin iyi olup olmadığına bakar. Ne yapıyor bu adam? Çünkü insan ekseriyetle niyet ettiği şeyler yapar, istediği şeyler yapar, istemediği şeyleri yapmaz. İnsan bazen özü başka sözü başka olur. Başka şey söyler başka iş yapar. Allah onu niyetine göre değerlendirir. Onun için bu hadîs-i şerîf çok mühim bir hadîs-i şerîftir.

Ne yapmamız gerekiyor?

Gönlümüzü temiz tutmamız gerekiyor, pak eylememiz gerekiyor. Niyetimizin hâlis, muhlis olması gerekiyor. Çok iyi niyetli olmamız gerekiyor. Yaptığımız işlerin iyi niyetle yapılan iyi işler olması gerekiyor. Yoksa elbisesinin, kürkünün kıymeti yoktur. Nasreddin Hoca gibi kürk olmadığı zaman itibarı yok, kürk

olduğu zaman itibar var. Bu, dünyadaki insanların işi. Allah insanın k rk ne, omzuna, omzundaki yıldıza, rütbesine, mevkiine, makamına, kesesine, parasına, boyuna, posuna, kuvvetine bakmaz. Allah insan iyi niyetli mi değil mi diye ona bakar, yaptığı işler iyi güzel işler mi diye ona bakar.

O halde ne yapacağız?

Kalbimizin temiz olmasına bakacağız. Kendi kendimizi düzenleyeceğiz, kontrol edeceğiz.

Kalbinin, yani gönlünün temiz olmasına sağlayan ilim dalı hangisidir? Güzel ilimlerin, faydalı ilimlerin, d n  ilimlerin içinde insanın kalbini temiz bir kalp yapan, Allah'ın sevdiği, pırıl pırıl, nurlu bir kalp yapan ilim dalı hangisidir?

Tasavvuftur. Tasavvuf eğitimi gören bir insan Yunus Emre gibi olur, Mevl n  gibi olur, EŐrefođlu Rum  gibi olur, Hacı Bayr m-ı Veli gibi olur, İbrahim Hakkı Erzurum  gibi olur, İsmail Hakkı Bursev  gibi olur, bizim sevdiğimiz, namını tarihten duyduğumuz mübarek evliyâlar gibi olur.  nk  o eğitimi gördü. Hatta tasavvufu tarif eden bazı alimler diyorlar ki;

“Tasavvuf kalbin fikirlerini, hareketlerini, faaliyetlerini iyice kontrol edip onu düzenleme yoludur.” Bazısı da tasavvufu böyle tarif ediyor.

Sen kendi kendine dikkat edeceksin. “Benim içimdeki niyetim ne? Benim kafam ne? Ben hangi maksatla yaşıyorum? Hangi maksatla hangi işi yapıyorum? İyi mi yapıyorum? Bu yaptığım iş iyi mi kötü mü? Ya ben nereye gidiyorum ya! Şu yaşa geldim. Benim halim ne olacak? Ben ömrümü nasıl geçiriyorum? Bundan sonra benim halim ne olacak? Ne kadar ömrüm kaldı? Ben Allah'ın huzuruna varırsam ne derim? ‘Sen benim buyurduğumu yapmadın’ derse ne cevap veririm? Şu ömrü şu vakte kadar nereye harcadın” falan. Kendisine dikkat edecek, niyetini düzeltecek, yaptığı işleri düzeltacak. Hak yola girecek, hak yolda yürüyecek.

Peki eskiler ne olacak?

Adam hak yola girdi. Eskiden yaptığı kötülükler ne olacak? Bir insan aşk ile sıdk ile...

Sıdk ne demek?

Aşk demek, sevgi demek. Aşk ile yapacak, yani severek.

Sıdk ile ne demek?

Sıdkla doğrulukla demek, samimi olarak, gerçekten, yapmacık değil, gösteriş değil. Bir insan aşk ile sıdk ile doğru yola girerse, tam, sağlam bir tevbe ile tevbe ederse Allah geçmiş günahlarını siler. Peygamber Efendimiz öyle silinir. Kara tahtanın üstüne bir ıslak süngerle bir sünger geçer Allah, tebeşirle yazılmış bütün günahlar silinir. Bu hususta hadisler var, Peygamber Efendimiz'in bildirdiği müjdeler var. İnsan doğru yola girmek için tam bir karar verirse, hayatında tam bir dönüşle dönerse, iyi insan olursa Allah geçmiş günahlarını siler. Adam hapishaneye girmiş oluyor, hapishanede bir hocayla tanışıyor. Hoca ona tesir ediyor, ıslah oluyor. Adam berbat bir adam iken, bu kadar kamasını belinde taşır iken, şu kadar adamı yaralamış bu kadar adamın gözünü patlatmışken, yüzünü morarmışken, herkes sokakta gördüğü zaman salavat getirip kaçarken sonra melek gibi bir insan oluyor.

Ben evvelki seneler Amerika'ya gitmiştim. Oradan Detroit'den geriye gelirken cuma günü Cleveland diye bir kasaba şehirde Cuma namazı kılalım dedik. Cuma günü Cumay[1]

kaçırmayalım. Orada öğrendik bir cami varmış. Cleveland'a kadar gidelim, cuma vaktinde orada Cuma namazı kılalım dedik. Adresini aldık, telefonlarını öğrendik, yola çıktık. Tam cuma vaktinde Cleveland'a geldik. Köşe başında, üç katlı, bahçeli güzel bir yeri almışlar, cami yapmışlar. Çok güzel! Bahçesi de güzel. Güzel bir bina almışlar, mescit olmuş. Alt katında abdest alma yerleri, orta katı mescit, üst katında da başka odalar...

Bize oradan:“Cuma namazını sen kıldır hocam, konuşmayı sen yap” dediler. “Benim İngilizcem o kadar akıcı değil, konuşmam.”dedim. Birisi çıktı, tercüme etti. Ben söyledim, o tercüme etti. Böyle bir Türkçe-İngilizce tercümeli hutbe okuduk. Adamlar, cemaat bizi bırakmadı. Dediler ki; “Dur hocam, gitme!” Bize bir sofraya döşediler, yaydılar, yemekler verdiler. Herkese, cemaate ziyafet... Bir adam var, burada onun kadar boylu bir insan yoktur. Geniş omuzlu, boylu poslu ama biraz omuzu yamulmuş. Çünkü biraz yaşlanmış. 60 yaşlarında, belki daha fazla . Nasıl hizmet ediyor! Delikanlı gibi hizmet ediyor. Kaşık getirecek koşturuyor, bardak getirecek

koşturuyor. Tabakları getiriyor götürüyor, hizmet ediyor. Çocuklar gençler hizmet edecekken o hizmet ediyor. Yine bir hizmet için dışarıya çıktı. “Hocam bu adamı tanıyor musun? Kim bu?” dediler. Ben oraya bir defa gelmişim, orada kimseyi bilmiyorum ki! Onlar zaten bilmediğimi biliyorlar ama soruyorlar yine. Kendileri söylemek için soruyorlar. “Bu adam bu Cleveland’ın mafya çetesinin reisi idi. Öyle belalı adamdı bu!” dediler. Bir Müslüman olmuş melek olmuş, lokum olmuş, süzme bal olmuş, kaymaklı kadayıf olmuş, çok güzel bir adam olmuş. Tevbe böyle, İslâm böyle.

Zenci, Amerikan vatandaşı. “Zenci” denmesine kızıyorlar. *Black Müslims* denmesine kızıyorlar. Kendilerine “Biz Bilâl-i Habeşî’nin hemşerileriyiz” diyorlar. Bilâl-i Habeşî de esmermiş. *Black* dedin mi ne demek o diye kızıyorlar. Bir arkadaş sordu da, “Ne demek o?” dedi. Adam öyle izah etmeye çalışıyor. Halbuki *black* dediğine kızıyor, “kara” dediğine kızıyor. Demek ki dönebilir. Dönerse, iyi insan olursa, Allah eski günahlarını siler.

c. Kiramen Kâtibin Melekleri

Hatta biliyorsunuz, belki bilmiyorsunuz, şimdi öğreneceksiniz, bir insanın yaptığı işlerin şahitleri vardır. Sen bugün ne yaptıysan hepsi kayda geçti mi? Geçti. Nereye yazıldı? Melekler defterlere yazdılar. Nerede bu melekler? Birçok melek var ama yazıyı yazan bir bu melek var, bir bu melek var. İnsanın iki omuzunda iki melek var. Sağdaki melek iyilikleri yazıyor, soldaki melek de kötülükleri yazıyor. Sağdakinin rütbesi daha yüksek. İcabında buna diyor ki; “Dur, yazma bakalım. Belki tevbe eder. Dur bakalım hemen deftere geçme ya! Biraz ağırdan al.” Kul tevbe ederse o zaman deftere geçmeyebiliyor. Hepsi yazılıyor, hiçbir şey eksik değil. Her şey, bu benim konuşmalarım şu videoda kaç gün sonra seyredilebileceği gibi, bu dünyada yapılanların yarın hepsi bir bir hesaba girecek. Vay! Eyvah! Hepsi yazıldı.

Başka şahit kimler var?

Bu melekler şahit: *MelekeyniŞâhideyniÂdiley*n, “Adaletli iki şahit melek”, hakkı söyler, başka şey söylemez. Başka kimler şahit? İnsanın kendi uzuvları şahit. Göz işareti

olacak, kulağı şahit olacak, dili şahit olacak, eli şahit olacak... Gözü diyecek ki; “Evet yâ Rabbi! Bu benle, bu gözlerle harama baktı.” El diyecek ki; “Evet yâ Rabbi! Bu benle, benimle parayı çaldı, içkiyi içti” filan... Her azası söyleyecek. Ayak diyecek ki; “Evet yâ Rabbi! Meyhaneye benimle yürüyüp gitti.” Azaları şahit olacak.

Bu da Kur’ân-ı Kerîm’de bildiriliyor. Hatta adam şaşırarak, azalarına diyecek ki;

وَقَالُوا الْجُلُودِهِمْ لِمَ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا

Ve kâlû li-cülûdihim lime şehidtüm aleynâ³

“Niye benim aleyhime şahitlik yapıyorsunuz?” Onlar da diyecek ki; “Ne yapalım Allah konuşturuyor.” Allah “konuşun” deyince konuşmamak mümkün değil.

Başka neler şahit olur?

Ortamlar şahit olur. Günahı bu odada işlemişse bu o da şahit olur. Ağacın altında işlemişse ağaç şahit olur. Kayanın dibinde, mağarada işlemişse mağara şahit olur. Yeryüzü,

³ 41/ Fussilet, 21.

mekan, eşya şahit olacak. Peygamber Efendimiz: “Eğer bir insan aşk ile tevbe ederse hak yola girerse Allah defterden günahlarını siler, meleklerle unutturur. Şahit olan mekanlara ve eşyalara da unutturur. Hiç iz bırakmadan siliyor Allahu Teâlâ. Tertemiz oluyor. Onun için aşk ile sıdk ile tevbe etmeye çalışmak lazım. Allah'ın yoluna girmek lazım. Allah'ın yoluna girdikten sonra da çıkmamak lazım.

Güzel bir yola girdi, girdikten sonra çıkmayın. Madem yol güzel, madem cennete götürüyor o cennete giden yoldan sapmayın, cehenneme giden yola geçmesin. *Wrong Way Go Back*. Kırmızı levha koyuyorlar. Oraya girdin mi hemen levhadan görüyorsun, Avustralya'da var. Ters yola girdiği zaman orada, yolun başında girmesin diye bir yazı var. *Wrong Way Go Back*. “Geri git yoksa çarpacaksın” filan. Cehennem yolu *Wrong Way*'dir, felaket yoludur. İnsanın oraya girmemesi lazım. Bu kolay bir şey değil.

Neden kolay değil?

Çünkü insanın özellikle başına musallat olan ve onu aldatmaya çalışan bir yaratık var.

Boynuzlu, kuyruklu, tırnaklı, kıllı, çirkin, kılık-tan kılığa giren bir mahluk...

Ne bu? Bil bakalım ne bu.

Şeytan. Her kılığa girer. Bazen görünür bazen görünmez. İnsanın içine girer, dışında dolaşır, damarlarında dolaşır, aklını çeler, çeşitli hileler yapar. Onun için üstelik de usta, tecrübeli. Acemi çaylak değil. Ta Hz. Âdem *aleyhisselam* zamanından beri bu işi yapıyor, babadan meslekte.

Almanya'da mesela meşhur bir fırın, ekmeççi. 1367'den beri diye yazıyor. 1997'deyiz, aile altı asırdır aynı işi yapıyor. Ama bu mendebur şeytan, Hz. Âdem'den beri yüzyıllardan beri, artık kaç sene geçmişse, o zamandan beri bu aldatma işini yapıyor. Usta mı usta, mahir mi mahir, kurnaz mı kurnaz, şeytan mı şeytan! Korkunç bir mahluk! Şeytan korkunç bir mahluktur. Şeytandan korkmak ve sakınmak lazım.

Şeytanın bir de insanın içinde aptal bir yardımcısı var. Bizim içimizde, aptal, bize iyilik yapacağına şeytana alet oluyor. Şeytan onu kandırıyor: Nefis. Hay Allah razı olsun! Ced-dine rahmet, sana da rahmet! Bir de nefis var

insanın içinde. İnsanın nefsi “yan gel yat, ye iç, keyfine bak” der, “vur patlasın çal oynasın, eğlen” der, “dünyayı düzeltmek sana mı kalmış” der. *Yiyin efendiler yiyin* dediği gibi şairin.⁴ Şeytan kötülükleri emreder, o da kanar. “Bak ya! Ne güzel! Şu elmanın güzelliğine bak! Kıpırmızı kızarmış, ‘al beni’ diyor. Uzat elini, al.” Aklı insana der ki; “Sakın alma! Elma başkasının, ağaç başkasının, hırsızlık olur.” “Canım küçücük bir hırsızlıktan ne olacak?” Şeytanın aldatmacası çoktur. Binbir türlü kılığa girer, binbir türlü şeyi söyler, kandırır.

Âdem atamızı nasıl kandırmış?

Allah Âdem ile Havva anamızı, *aleyhi ves-selam*, yarattığı zaman buyurmuş ki; “Burası cennet. Buyurun, kalın, oturun, yiyin, için,

وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ

*Velâ takrabâ hâzihi’ş-şecerate fe-tekûnâ mine’z-zâlimîne.*⁵

“Sakın şu ağaca yaklaşmayın.” Yiyin için ama bu ağaca yaklaşmayın. Bir ağacı

⁴ Tevfik Fikret, *Han-ı Yağma* şiiri.

⁵ 2/ Bakara, 35.

göstermiş: “Bu ağaca yaklaşmayın” diye emretmiş. Tamam.

Âdem *aleyhisselam* ve Havva *aleyhisselam*, anamız babamız, onlar cennette yaşıyorlarken şeytan bunların yanına gelmiş. demiş ki; “Allah niye ‘buraya yanaşmayın’ dedi biliyor musunuz?” “Bilmiyoruz.” “Tamam. Bu ağacın meyvelerinden yerseniz cennette ebedî kalacaksınız. Bunu yediğiniz takdirde ebediyen cennette kalacaksınız” demiş. Onlar da cennet ebediyen kalalım diye o ağaçtan yemişler.

Bak nasıl kandırdı?

İyi tarafından kandırdı. Cennette kalmayı herkes istiyor. İstiyor ama Allah'ın emrini tutacak. Allah “Yaklaşma” dedi. Onu yedikten sonra ikisi de cennetten çıkartılmışlar. Böyle başlamış aldatmaya. Güzel bir şey ortaya atıyor. İkna ediyor, ikna metodu ile aldatıyor.

Onun için ne lazım?

İslâm'ı bilmek lazım. Aklını kullanmak lazım. Şeytanın aldatmacasına aldanmamak lazım.

d. Şeytana ve Nefse Uymamanın Tekniği

Çok kimseyi aldatıyor. Günah işleyen insanların hepsi ile gidin konuşun; sizin gibi akli fikri vardır, kendine göre tutarlı bir mantığı vardır. O şöyle der, bilmem ne der, bir felsefe ortaya atar, günahı öyle işler. Şeytan aldatıyor, ondan sonra da karşısına geçiyor, gülüyor. Bir de gülüyor, bir de alay ediyor! Kandırdıktan sonra, tuzağına düşürdükten sonra alay ediyor. Onlara aldanmamaya çalışmak gerekiyor. İnsanın nefsi de şeytana yordakçı oluyor. Nefse de uymamak lazım.

İnsanın içinden gelen arzulara uymaması lazım, içinden gelen arzuları akla sorması lazım. “Ya benim içimden şu işi yapmak geliyor. Yapayım mı ne dersin?” “Sakın ha! Onu yapma, günah o, zararlı. Onu yaparsan yaparsın ama sonra başın derde girer; hapse girersin, karakola düşersin, mahkemeye düşersin, fena olur” falan. Akla danışacak, İslâm'a danışacak, o kötülüğü yapmayacak. İşin mekanizması budur. Hayatta iyi Müslüman olmanın mekanizması bu kadar basittir. Şeytan var, nefis ona kanıyor, güzel şeyleri gördü mü dayanamıyor,

gevşiyor, yapacak gibi oluyor. Birde akıl var. Akıl da diyor ki; “Sakın ha!”

Ama Müslüman’a her şey yasak mı? Güzel şeyler yasak mı Müslüman’a?

Değil. Her şeyin bir serbest tarafı da var. Zina yasak, evlilik serbest; helal lokma yemek serbest, haram yasak; başkasının hakkını çiğ-nemek yok ama kendi hakkından istifade etmek var; bütün etler helal, domuz eti haram. Sen de domuz yeme, ne yapalım. Faiz haram, ticaret helal. Ticaret yap, kazan, ye. Şarap haram, şurup serbest. Buyur şuruptan iç, şerbetten, âlâsından iç. Kala kala şaraba mı kaldın? İlla Allah'a isyan mı etmen lazım? O kadar güzel meşrubatı bırak git oraya Allah'ın kızacağı içkiyi iç. Ne lüzum var?

İnsanın ne yapması lazım?

Haramdan kendisini tutması lazım, helal yoldan işini görmesi lazım. İstatistik yapılırsa, helallerin sayısı haramlardan kat kat fazladır. Ya bu insanoğlu amma acayip mahluk! Bu kadar çok olan helalleri atlıyor, geçiyor harama dalıyor. Ya helallerle yetin! Hiçbir eksigi yok ki!

Müslüman olan insanın bir eksik tarafı var mı? Öbür insandan ne farkı var? Ne mahrumiyeti var? Hiçbir mahrumiyeti yok. Allah'ın emrini tutarsa sevap kazanacak, bir de cennete gidecek. Şeytanın buyruğuna, aldatmacasına kanarsa dünyası ahireti mahvolacak, cehenneme gidecek. Katiller şeytana uyup yapmışlar o işi, memnunlar mı? Hırsızlar, hapistekiler memnunlar mı? Yuvası yıkılanlar, kumarbazlar memnun mu? Değil.

Mesele bu kadar basit ama işte bunu bilmek lazım. İnsanın içinde bir nefsi var, düşman, bir de görünmeyen bir düşmanı var; önünden, arkasından, sağından, solundan gelir, çelme takar, aldatır, kafasını çeler, her işi yaptırtır. Ona kanmamak lazım. Kanmamayı öğrenmek lazım. Aldanmamayı öğrenmek lazım muhterem kardeşlerim!

Allah insanı kaşına, gözüne, boyuna, posuna, yüzünün pembe yanaklarına, hilal kaşlarına, kıvrık kirpiklerine bakmaz, dış görünüşüne bakmaz, suretine bakmaz, gönlüne bakar, niyetine bakar, yaptığı işlerin iyi olup olmadığına bakar. Gönlümüzü temiz tutacağız, temizleyeceğiz. Tasavvufla temizleyeceğiz,

Allah'ın emrettiği işleri yaparak güzel işler yapacağız. Bu kadar basit!

Bana sorun. Ben ilahiyat fakültesinden emekli profesörüm. “Müslümanlıkta bir zarar var mı hocam, bir mahrumiyet var mı? İnsan aç mı kalıyor, açık mı kalıyor?” Hayır. Hiçbir zararı yok. Bir sürü fayda var. Hadsiz hesapsız, sayısız faydaları var. İslâm'ın emrettiği her şey faydalı, yasakladığı her şey de zararlı olduğu için yasaklanmış.

İçkinin vücuda zararı var. Kumarın zararı var. Topluma zararı var, aileye, keseye zararı var. Domuz etinin zararları var. Neyi yasaklamış? Faizin zararı var. Bazı insanlar beleşçi oluyor, bankacılar başkalarının sırtından kazanıyor, sigortacılar migortacılar... Herkes helal kazansın, hakettiği kadar [kazansın]. Birileri ırgat gibi çalışıp ötekiler beleşten yemesin. Toplum mahvoluyor. İslâm'ın her emri güzeldir, uygundur. Her yasağı iyi ki yasaklamıştır, yasaklanmasının sebebi, hikmeti vardır. İslâm'a sarılacağız, öyle hareket edeceğiz.

İkinci hadîs-i şerîf:

إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ الْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ
ثُمَّ بَيَّنَّ ذَلِكَ فَمَنْ هَمَّ بِحَسَنَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا
كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً
فَإِنْ هُوَ هَمَّ بِهَا فَعَمِلَهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ
عَشْرَ حَسَنَاتٍ إِلَى سَبْعِ مِائَةٍ ضَعِيفٍ إِلَى أضعافٍ
كَثِيرَةٍ وَمَنْ هَمَّ بِسَيِّئَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ
عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً فَإِنْ هُوَ هَمَّ بِهَا فَعَمِلَهَا كَتَبَهَا اللَّهُ
لَهُ سَيِّئَةً وَاحِدَةً

Innallâhe ketebe'l-hasenâti ve's-seyyi'ât. Çok güzel bir hadîs-i şerîf. Sümme beyyene zâlike: Fe-men hemme bi-hasenetin fe-lem ya'melhâ ketebehâ'llâhu lehû 'indehû haseneten kâmileten. Fe in hüve hemme bihâ fe-amilehâ ketebehâ'llâhu lehû 'indehû aşra hasenâtin ilâ seb'i mîeti dı'fin ilâ ed'âfin kesîraten. Ve men hemme bi-seyyi'etin fe-lem ya'melhâ ketebehâ'llâhu lehû 'indehû haseneten kâmileten. Fe in hüve hemme bihâ

ve amilehâ ketebehâ'llâhu lehû seyyi'eten vâhideten.

Bu, iki büyük meşhur, en kıymetli hadis alimi Buhârî ve Müslim tarafından rivâyet edilmiş. Bu sözü Peygamber Efendimiz'den duyup da bize rivâyet eden de nakleden de Abdullah bin Abbas *radıyallâhuanhumâ*, Peygamber Efendimiz'in amcasının oğlu, yeğeni. Sağlam hadîs-i şerîf. Bu da çok defterimize yazıp, ezberleyip, unutmamamız gereken hadîs-i şerîflerden biri.

Peygamber Efendimiz bu mübarek sözleri ile buyuruyor ki:

Innallâhe ketebe hasenâtü ve's-seyyi'ât. “Allah Teâlâ hazretleri iyilikleri, kötülükleri Levh-i Mahfuz'a yazdı.” Yani belirledi. “Şunlar iyi şeyler, bunlar kötü şeyler.” *Sümme beyyene zâlike.* “Sonra bunu bize gönderdiği Kur'ân-ı Kerîm'de de bildirdi.” “Şu haram, yapmayın, bu helal öyle yapın.” Kur'ân-ı Kerîm'de bunları bildirdi. *Fe-men hemme bihasenetin.* “O halde kim bir iyi işi yapmaya niyetlenir, kalkışır da”, *fe-lem ya'melhâ.* “yapamazsa”, bir mâni çıktı filan, yapamadı. Olur ya özür, mazeret filan diyoruz. İnsan bazen işe

bile gidemiyor, yapacağı şeyleri yapamıyor. Yapamadığı ama yapmaya niyet ettiği şeye Allah, *ketebehâ'llâhu 'indehû haseneten kâmi-leten*. “Onun sevabını yapmış gibi yazar.” Yapamadı ama. Olsun. Yapmaya niyetlendi, bir özürden dolayı iş engellendi, yapılmadı. Allah ona yapmış gibi sevap yazar.

Hatırda kalsın diye misallendirelim. Cuma günü bir Yahudi Müslüman olmuş. Hastanedeymiş kardeşimiz. (Müslüman olduğu için kardeşimiz.) Onu ziyaret edelim dedik. Perşembe gününden niyetlendik bayağı “yarın ziyaret edelim” diye niyetlendik. Fakat sonradan o gün bir işlem daha yapılacaktı, ziyaretçi kabulü falan yokmuş, ziyareti yapamadık. Biz ne yaptık? Niyetlenmiştik, yapacaktık ama bir engel çıktı, yapamadık. Biz o hasta ziyaretini yapmış gibi sevap kazandık.

Neden?

İşte bu hadisten dolayı. Allah vaat ediyor. [Niyet ettiği] zaman bir mazeretten yapmazsa yapmış gibi sevap yazıyor, bu bir.

Ve in hemme bihâ fe-amilehâ. “Eğer bir şey yapmaya niyetlenip de bir de yaparsa.” Tamam, niyetlenmişim, yaptım, bitirdim.

Başarırsa, *ketebehâ'llâhu 'indehû aşra hasenâtin*. “Allah onu bir sevap olarak yazmaz. 10 misli, 10 defa yapmış gibi yazar.” *İlâ seb'î mîeti dı'fin*. “Hatta bazen 700 misli kadar arttırarak, 700 defa yapmış gibi, 700 misli gibi sevap yazar.” Hatta bazen *ilâ ed'âfin kesîraten*. “Çok daha fazla sevap yazar.” Yapabildiğini birebir mükâfâtlandırmıyor. Bire on, bire 700 veya daha fazla.

Diyelim ki birisine bir elbise aldın. Fakir bir çocuk gördün, acıydın, babasını da tanıyor-sun. “Gel bakalım, bayramda giyersin.” dedin, bir fakire elbise aldın. Veya baktın okul çağında çocuğun çantası eski, “Al evladım şu çantayı”, bir çanta aldın. 10 çanta almış gibi, 10 çocuğu giydirmiş gibi sevap kazanır.

Ya da bazen daha fazla olur. Mesela Allah yolunda Çeçenistan'daki Müslümanlara acıydın. “Bu Ruslar üstünlüklerinden faydalanarak bu Müslümancıkları eziyorlar. Ben de buradan -İngiltere'den- şunlara yardım edeyim” dedin, 100 sterlin gönderdin. Cihada gönderilen paranın mükâfâtı bire 700'dür. 700 ile yüzü çarpar-sak kaç olur? 70 bin pound göndermiş gibi sevap alırsın. Çünkü Allah cihada mükâfâtı fazla

veriyor. Cihada mükâfâtı fazla verir, ana babaya ikrama mükâfâtı fazla verir...

Babana gidersin, “Babacığım kış geliyor, sana içi yünlü bir terlik aldım, al.” 700 tane terlik almış gibi sevap kazanırsın. “Anneciğim bak sana yünden bir başörtü aldım. Şöyle boyunu güzelce sar, karda kışta kulakların üşümesin.” “Sağ ol evladım. Teşekkür ederim.” Tamam. Sanki 700 tane başörtü almış gibi sevap kazanırsın.

Anaya babaya yapılan ikramlar bire 700’dür. Cihada sarf edilen paralar bire 700’dür. Başka? Ailesine götürdüğü yiyecek içecek bire 700’dür. Eve fileleri götürüyorsun, kapıyı, zili burnunla, alnınla çalıyorsun, ellerin dolu. [Zile] basıyorsun, hanımın açıyor. “Al.” 700 file götürmüş gibi sevap kazanırsın. Eve ikram da böyle. 700 file ne kadar eder bilmiyorum. Her file yirmişer kilo olsa... Eve götürdüğü zaman da insan ne kadar sevap kazanıyor!

Hadîs-i şerîfte söylenen bir şey daha var. İnsan Ramazan Bayramı’nda evde kurban keserse, Kurban Bayramı’nda değil Ramazan Bayramı’nda bayramdır diye kurban keserse onun

da mükâfâtı bire 700'dür. Çiftlikte bir kuzu kestir, 700 kuzu kesmiş, kurban etmiş gibi sevap kazanırsın. Peygamber Efendimiz hadîs-i şerîfte onu da bildiriyor.

Ben bunu arkadaşlara söylüyorum. "Bakın defterinize yazın" diyorum. "Ramazan Bayramı'na...Takviminizi açın, oraya 'Bugün bir kurban keseceğim.' diye yazın. 700 kurban kesmiş gibi sevap alacaksınız" diye. Bizim arkadaşlar yapıyor bunları. Bunlar bizim Türkiye'de uyguladığımız şeyler.

İla ed'âfin kesîraten. Allah bazısına bundan da fazla verirmiş. "Bundan fazla bildiğiniz bir şey var mı hocam? 700'ü anladık, hoşumuza gitti. Tamam. Eve götürdüğümüz 700 misli sevap, anamıza babamıza harcadığımız 700 misli, cihada verdiğimiz 700 misli. Başka daha yüksek bir şey var mı? Okuduğun hadislerden aklında kalmış bir şey var mı hocam?"

Var. Bir insan zikir yaparsa zikrin mükâfâtı bire 70.000'dir. Bir kere *Allah* dese 70 bin defa *Allah* demiş gibi, bir kere *Lâ ilâhe illallah* dese 70 bin defa *Lâ ilâhe illallah* demiş gibi, bir defa *kulhüvallâhü* okursa 70 bin tane *kulhüvallâhü* okumuş gibi sevabı o kadar

çoktur. Zikrin sevabı 70 bindir. Hadiste böyle geçiyor.

O hadîs-i şerîf'i okuyalım.

Zikrullahi te'âlâ efdalü 'indallahi min-e'n-nafakati fi-sebîlillahi bi-mi'eti derecetin. 70 bini nereden çıkartıyormuşuz? “Allah'ı zikretmek, sevap bakımından, Allah indinde cihada harcanan paradan, yapılan hayırdan 100 misli daha fazladır.” Onun kaç olduğunu söylemiştik? 700 olduğunu söylemiştik. Cihad[ın,]... Onun 100 misli kaç eder? 70 bin. Zikrullahın sevabı bire 70 bindir. Başka hadislerde var. Bu hesapla da bulduğumuz gibi doğrudan doğruya bunu bildiren hadisler de var.

“Peki hocam. Bu da hoşumuza gitti, zikir de yapalım hem de kolay. Hem ben dükkânda çalışırım hem de *Allah* derim, ne varmış yani, sevap kazanır dururum. Hem yolda giderim hem arabamı kullanırım hem *Allah Allah Allah* derim. Ne olacak yani? İşte gayet kolay. Tamam hocam, bu da kabul. Bundan da yükseği var mı?”

Var. “Eğer bir insan zikri içinden yaparsa, onun sevabı dili ile yaptığı zikirten 70 kat fazladır.” diyor Peygamber Efendimiz. O da bir

hadîs-i şerîf. Bunları herkes bilmez. Ben iğne ile kuyu kazar gibi hadisleri okudukça bunları ezberledim, hatırımda tuttum. Hangi hocadan duydunuz bu kadar yüksek mükâfâtları? Atmıyorum da tutmuyorum da. Önümde hadis kitabı var. Palavra da sıklıyorum. Hadis okuyorum, Resûlullah'ın vaatlerini size bildiriyorum.

70 binin 70 katı kaç eder? 70 katın 70 katı, yedi kere yedi 49, önüne sıfırları koyalım, 4 milyon 900 bin eder. Beş milyondan yüz bin eksik. 4 milyon 900 bin. Yani ben içimden *Allah* dersem... Yüksek sesle *Allah* diyorum. *Allah Allah Allah Allah*... 70 bin, 70 bin, 70 bin, 70 bin, 210 bin etti. İçimden diyeyim şimdi. Söyledim yine ama duymadınız. Çünkü içimden söyledim. Ben duyuyorum, ben anlıyorum. Kimse bilmez bunu, Allah'tan başka kimse bilmez. Söyleyen bilir, başkası bilmez. Melekler de bilmezmiş bunu. Bunun sevabı 4 milyon 900 bin.

O zaman ne yapmak lazım?

Mümkünse zikri sessizce yapmak lazım. Kimse bilmesin. “Ya bu adam da böyle sakin sakin oturmuş masada, duruyor.” Sen anlamazsın. O içinden *Allah Allah* diye, 4 milyon

900 bin, 4 milyon 900 bin, 4 milyon 900 binleri katlıyor, üstüne de ekliyor. Onun için bunları yapmaya gayret edin. Gelelim hadîs-i şerîfin okunmasına...

Demek ki Allah yapılan bir iyiliği birebir mükâfâtlandırmıyor; bire 10 verebiliyor, bire 700'e kadar verebiliyor bire 700'den fazla da verebiliyor. Misallerini ben söyledim. Bire 70 bin aşikâre zikir, bunun 70 kat fazlasını da kalbinden, içinden gizli zikir, 4 milyon 900 bin ediyor o da.

Müsaade ederseniz bir şey daha söyleyeyim. Bu da hoşunuza gidecek diye tahmin ediyorum. Bizim hocamız, cennet mekân *rahmetullahi aleyh* Efendimiz, Mehmed Zahid Kotku hazretleri ile Ankara'da bir ihvanımızın evine gitmiştik. Çankaya'da çok güzel bir evi vardı. Bütün Ankara böyle misafir salonundan böyle tabak gibi görünüyor, Ankara ayaklar altında. Tam Çankaya'nın altında, en güzel yerde. Çok geniş salonu vardı. Hocamızı evine çağırdı. Toplantı oldu. Herkes kalabalık geldi. Başka bir hocanın dervişi de geldi. Hocamıza intisaplı değil, başka bir hocaya bağlı bir hocaefendi de geldi. Halen sağ, o hocaefendiyi de tanıyorum.

İsmi söylemeyeceğim şey olmasın diye. Ama hocamızı çok seviyor. Hocamız hocalar güzeliydi. Böyle bembeyaz sakalı vardı, kırmızı yanakları vardı, heybetliydi, güleç yüzlüydü. Gören “Kim bu güzel adam?” derdi. O kadar şeydi! Benim gibi böyle kare yüzlü değildi. “Hocam” dedi. O soruyu soran, Bağdat’ta falan okumuş alim bir kimse, Diyanet’te hocalık yapan bir kimse, kuvvetli hafız, Kur’anı da biliyor.

“Hocam, şunun sevabı bu kadar, bunun sevabı bu kadar, bunlardan daha çok sevaplı bir şey var mı?” dedi. Benim de hoşuma gitti bu soru, herkesin de hoşuna gitti. Adam sevap kazanmak istiyor, belli, sevaplı şeyi soruyor. Hocamız sanki onun sormasını bekliyormuş gibi, ne böyle başını öne eğip düşündü ne tereddüt etti, daha o sözünü tamamlarken “Evet var” dedi. 4 milyon 900 binden daha sevaplı var mı? Mesela soruyor. Var. “Var” dedi hemen hocamız. “Nedir hocam?” dedi. Gözleri böyle açıldı. Böyle hazine görmüş bir insan gibi heveslendi. “Evet var” dedi. “O nedir?” diye meraklandı. Tam böyle kalenin önüne top gelmiş,

vuruyor, gol mü değil mi falan o kadar heyecanlı bir şey.

Dedi ki;“Bir insan tasavvufta zikre çalışırsa, zikre çalışa çalışa kendisinde gelişme olur. Sonra bu gelişmelerin sonunda bir kere *Allah* dedi mi bütün vücudunun zerreleri ile birlikte, hep birlikte *Allah* der. Bu çalışmadan sonra, çalışmalarla gelişe gelişe zikir bütün vücuduna yayılır. Parmakları zikreder, ayakları zikreder, saçları zikreder, her tarafı zikreder. Sonra bir kere *Allah* dedi mi bütün zerreleri ile zikreder. İşte bu en sevaplıdır.”

Bir insanın vücudunda kaç milyar hücre var! Bir de bu hücreler moleküllerden, atomlardan meydana geliyor. Zerrelerin sayısını Allah bilir. Kamil bir derviş olup da zikri ilerletip de o hale ulaşıp da bir *Allah* dediğin zaman tüm zerreleri ile *Allah* diyecek hale geldi mi, bir *Allah* deyışte çok muazzam sevap kazanıyor, müthiş bir şey oluyor.

İnsan bu hale nasıl erişir?

Çalışarak erişir. Sen bisikletle tel üzerinde gidebilir misin? “Gidemem.” Peki tel üzerinde yürüyebilir misin? “Yürüyemem.” Bu bir çalışma işi, idman işi, herkes yapamıyor.

Sen bu adamın trampleden atladığı gibi atlayıp da üç defa parende atıp, iki defa vurgu yapıp suya yine böyle çubuk gibi girebilir misin? “Giremem. Olimpiyat şampiyonlarının işini söylüyorsun hocam. O çok çalışıyor ondan öyle yapıyor.” Tamam. Çalışmadan olmuyor demek ki. Bu hale ulaşmak da bir çalışma işi ama demek ki daha büyük sevaplar da var.

e. Kötülükten Vazgeçenin Kazandığı Sevap

İnsan evliyâ oldu mu daha büyük sevaplar da kazanıyor. Büyük zenginlerin büyük para kazandığı gibi, parası çok olanların, büyük sermaye sahiplerinin toptan, büyük paralar kazandığı gibi büyük şahısların da büyük kârları oluyor muhterem kardeşlerim!

Ve men hemme bi-seyyi’etin fe-lem ya’melhâ ketebehâ’llâhu ‘indehû haseneten kâmileten. “Eğer bir insan bir kötülük yapmaya niyet ettiyse”, yarın ben şu kötülüğü yapayım, *fe-lem ya’melhâ.* “Ama sonradan, yarın vazgeçtiyse”. Ne olacak şimdi? Bir kötülüğü yapmaktan vazgeçtiği için bir sevap alır. “Bir kötülüğü yapmaya niyet edip de vazgeçtiği zaman sevap alır.”

Mesela ben falancaya kızdım, niyetlendim. “Yarın tabancamı belime takacağım, köşe başında onu bekleyeceğim. O tam benim böyle atış menzilimin içine girdiği zaman, daha herkes uyuyor, gecenin yarısında, sabahın erken vaktinde işine gidiyor, onu biliyorum, dükkanını açarken on dörtlüyse on dört, yedili ise yedili, dokuzluysa dokuzluk kurşunların hepsini sıkacağım, öldüreceğim keratayı, çok kızıyorum.” Bugün ona niyetlendi. Şarjörü doldurdu, tabancasını yağladı. Sonra geceleyin: “Hadi ben bu işi yapmayayım” dedi. “Allah'ından bulsun. Bana çok kötülük yaptı ama neyse ben şey yapmayayım, Allah'ından bulsun.” Bazen öyle diyorlar. “Allah'ından bulsun. Yapmayacağım. Cezalandırmaktan vazgeçtim.” diyor mesela.

Bazen Doğu Anadolu'da falan böyle kan davaları falan oluyor. Korkunç! Takip ediyorlar. Ta dünyanın öbür ucuna kaçsa kan davası diye kovalıyorlar onu, orada öldürüyorlar. Üstüne atlıyor, benim dediğim gibi yapıyor. Kaç tane bıçak saplıyor! 75 defa bıçak saplıyor! Öldürdüğü yetmiyor, saplıyor da saplıyor! Zor tutuyorlar. Elinden alıyorlar, hapse götürüyorlar

falan. Bu sefer öbür tarafın adamları da bunu öldürmek için bunun peşinde... Böyle şeyler oluyor, çok misalleri var. Ama kimse de diyor ki, “Tamam, Allah'ından bulsun. Ben bu işi burada kesiyorum, kan davası gütmüyorum. Allah... Ne yaparsa yapsın!” Vazgeçiyor, tamam. Bir kötülüğü yapmaktan vazgeçene Allah vazgeçtiği için sevap verir.

Ve in hüve hemme bihâ fe-amilehâ ketebahâ'llâhu seyyi'eten vâhideten. Eğer bir kötülüğü yapmaya niyetlendiyse bir de yaptıysa o zaman ne olur?

Mesela dedi ki, “Gideceğim ben, yarın pazar günü değil mi, falanca ‘pub’ a gireceğim, küpü bitireceğim. İçeceğim, içeceğim, içeceğim, dibini buluncaya kadar içeceğim.” Niyetlendi, ertesi gün bunu yaptı. Ne olur? Düşüncesini yaptı. Ne olur?

Allah bir günah yazar. 10 misli, 100 misli, 700 misli filan değil, bir günah yazıyor. Günahından vazgeçersen sevap yazıyor, günahı işlerse bir günah yazıyor. Ama sevabını yapmaya niyetlenir yapamazsa bir sevap yazıyor, sevabını yaptığı zaman 10 sevap, 700 sevap, 70 bin sevap, 4 milyon 900 bin sevap, milyar sevap

yazıyor. Ama günah yaptığı zaman bir günaha, bir yaptığı kötülüğe bir günah yazıyor.

f. İnsan Neden Cehenneme Giriyor?

Peki bu durumda bir insan cehenneme nasıl gider?

Çok günah işliyor, ondan gidiyor kepaze! Az az olmasına rağmen o kadar günahı birikiyor ki cehenneme gidiyor. Halbuki sevaplar kat kat toplanıyor, herkesin cennete gitmesi lazım. Aslında herkesin cennete gidebilmesi lazım. Çünkü sevaplar 10'ar 10'ar geliyor, 700'er 700'er geliyor, 70 biner 70 biner geliyor, 4 milyon 900 bin 4 milyon 900 bin geliyor, milyar milyar geliyor; günahlar da bir bir ilerliyor. Bir bir ilerlediği halde insanın günahı ağır gelirse ne demek? Bu adam iyice kepaze demek. Bu adam iyice katran gibi kara kalpli bir insan demek. Hep kötülük işlemiş de ondan böyle oldu.

Burada bu hadîs-i şerîften neyi anlıyoruz?

Allah'ın rahmeti çok. Allah kulları azaplandırmak istemiyor. Rahmetinden, azaplandırmak istemediği için peygamberler gönderiyor, haber veriyor. “Yapmayın, etmeyin! Şu yoldan giderseniz uçuruma yuvarlanırsınız.

Şunun arkası uçurum. Cehenneme düşersiniz, yanarsınız.” *Go Back Wrong Way* yazıyor.

Kitap gönderiyor, peygamberler söylüyor, evliyâlar söylüyor, hocalar söylüyor, vaizler söylüyor, müftüler söylüyor, hatipler söylüyor... Söylüyor söylüyor, insanlar da inatçı keçi gibi dinlemiyor, inatçı keçi gibi inat ediyor. “İlle o tarafa gideceğim.” Hadi git bakalım. Salıverdın mi cehenneme gidiyor. İpini bırakıverdın mi atlaya, zıplaya, hoplaya Gayya kuyusuna gidiyor. Akıllıca bir şey değil. Olacak gibi bir şey değil. Ama insanlar böyle yaptığı için cehenneme gidiyor, yani hak ettiği için cehenneme gidiyor.

Biz böbürlenmiyoruz, kendimize güvenmiyoruz, iddialı değiliz. Şeytandan da korkuyoruz, nefsimizden de korkuyoruz. Kendimize de itimadımız yok. Çok zayıf olduğumuzu da biliyoruz. “Yâ Rabbi! Ben zayıfım, bana yardım et! Ben çok zavallı durumdayım, bana acı yâ Rabbi! Benim elimden tut yâ Rabbi! Beni bana bırakma yâ Rabbi! Şeytan beni mahveder, parçalar yâ Rabbi! Korum beni yâ Rabbi! Bu nefsin eline beni bırakma yâ Rabbi! Bu beni aldatır, zaten şimdiye kadar hep aldattı yâ Rabbi!

Aman yâ Rabbi! Yardım eyle Yâ Rabbi! Tevfikini refik eyle yâ Rabbi! Bana kabiliyet ver. Hakkı hak olarak göreyim, seveyim, hakkı işleyeyim; batılı batıl olarak göreyim, günahı günah olarak anlayayım da nefret edeyim. Bırakayım şu sigarayı, bırakayım şu içkiyi, bırakayım şu kumarı, bırakayım şu tembelliği, bırakayım şu namazsızlığı, bırakayım şu günahları. Aman yâ Rabbi! Yardım et!” dememiz lazım. Yardım ederse Allah yardım eder. Dua edene de yardım eder. Ama gevşek davranırsak şeytan bizi aldatır, nefis bizi aldatır, birçok insanları aldattığı gibi.

g. Cehenneme Gireceklerin Miktarı ve Nedeni

Kardeşimiz soruyor: “Bu kadar insan, hepsi cehenneme mi girecek?” “Evet” dedik, şaşırıldı. Bu kadar insanın hepsi cehenneme mi girecek? Milyonlarca milyarlarca insan! Mü’min az çünkü. “Müslümanım” diyenlerin de yarısı, yarısından fazlası çürük. Ayıkla ayıkla, sağlam bir şey bulunmuyor, kurtsuz, sağlamı bulunmuyor. Ayıklıyorsun ayıklıyorsun, elmaların yarısı çürümüş, tamamı çürümüş filan.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki: “Cennetlik insanlar tüm yaratılmış insanların içinde siyah bir öküz derisindeki bir beyaz kıl kadar azdır.” Evet. Var mı diyeceğin? Bir itirazın mı var? Söyle. Ne yapalım?

Çünkü dinlemiyorlar. Çünkü görüyorsunuz, ekseriyet dinlemiyor. Bakın etrafınıza, sayım yapın. Mahallenizde sayım yapın, bildiğiniz şehirde sayım yapın. Ekseriyet Allah’ın emrine aykırı hareket ediyor. Ne olacak şimdi? Cezayı yiyecek besbelli. Kırmızıda geçerse ne olur? Kamerada yaptı, arkadan çaktı ne olur? Ceza gelir. Böyle olur. Kırmızıda geçmesin. Ekseriyet günah yolunda. İşte buyurun!

“Canım burası işte İngiltere, İngiliz milletin yaşadığı yer!”

Türkiye'ye gel, buyur! Ege'ye gidelim, Bodrum'a, Marmaris'e, İzmir'e, Kuşadası'na, Antalya'ya, Alanya'ya... Buyur, orada böyle. İstanbul'a gel, Boğaziçi'ne gel, Emirgan'a gel, Beyoğlu'na çık... Bundan kaç tanesi sağlam? Türkiye'nin yüzde 99'u Müslümanmış! Ne kadar Müslüman? Ekseriyet şeytana kanıyor.

Ekseriyet şeytanın oyuncağı, şeytanın maskarası, nefsinin esiri, ekseriyet “biliyorum

bu meret günah, içmem lazım” diyor, içiyor. “Biliyorum, bu kumar oynanmamalı” diyor ama oynuyor. Dayanamıyor. İçiyor ruleti, gi- diyor at yarışlarına, bütün parasını “kazanır- sam” diye hırsla harcıyor.

Şimdi başka kumarlar çıktı. “Mega ku- mar...” En büyük kumar hangisi bil bakalım. Kumar var, büyük kumar var, daha büyük ku- mar var, en büyük kumar var. Ben de bir “mega kumar” diye bir laf attım ortaya, uy- durdum.

En büyük kumar ne?

Borsa. Milyonlarca insan yutuluyor. Ke- diye bile yükletecek sermayesi kalmıyor. Ata, deveye filan değil, arabaya değil, kediye bile yükletecek sermayesi kalmıyor. Ülkeyi bırakıp kaçan insanlar biliyorum. Neden? Borsa oyunu oynadığı için. Söyledim, oynamayın bunu.

“Hocam işte Müslüman şirketlerin hisse senetlerini alırsak da mı?”

Bırak şimdi hikayeleri, masalları! Kurnaz- lar kazanıyor, saflar yutuluyor. Hepsi dala- vere, alavere. Saflar yutuluyor. Zaten gelse bile o paradan hayır gelmiyor. Onun için

insanın gözünü açması lazım. Allah herkese akıl vermiş. Herkesin aklı var. Aklını kullanacak.

Allah bizi aklımızı Kur'an'a uygun kullananlardan eylesin. Rızasını bulanlardan, rahmetine erenlerden eylesin. Gazabına uğratmasın, cehennemine atmasın, ateşlerde yakmasın, cayır cayır kömür etmesin bizi. Cennetiyle cemaliyle müşerref eylesin.

Bi-hürmet-i esrâr-ı sûreti'l-Fâtiha...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
29 Rebîü'l-Âhir 1418 / 03.09.1997
İngiltere

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

